

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. február hó 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2013. évi július hó 1. napján kihirdetett 1.B.773/2010/174. számú ítéletének a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét megváltoztatja az alábbiak szerint:

I. r. vádlott esetében a Nyíregyházi Városi Bíróság 17.B.422/2008/20. számú ítéletével kiszabott 6 (hat) hónapi börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését, valamint az 56.994.550 (Ötvenhatmillió-kilencszázkilencvennégyezer-ötszázötven) Ft-ra vonatkozó vagyonelkobzást mellőzi.

V. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

... VI. r. vádlott esetében a többszörös visszaesői minőség megállapítását mellőzi, e vádlott fegyházbüntetését 3 (három) évi börtönbüntetésre, míg a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartalmát szintén 3 (három) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 141.400 (Egyszáznegyvenegyezer-négyszáz) Ft bűnügyi költségből I. r. vádlott 18.000 (Tizennyolcezer) Ft-ot, III. r. vádlott 22.860 (Huszonkettőezer-nyolcszázhatvan) Ft-ot, IV. r. vádlott 18.000 (Tizennyolcezer) Ft-ot, V. r. vádlott 18.000 (Tizennyolcezer) Ft-ot, VI. r. vádlott 18.000 (Tizennyolcezer) Ft-ot, VIII. r. vádlott 28.000 (Huszonnyolcezer) Ft-ot, IX. r. vádlott 18.540 (Tizennyolcezer-ötszáznegyven) Ft-ot köteles megfizetni.

I. r. vádlott lakcíme helyesen: ... szám.

IV. r. vádlott lakcíme: ... szám.

I n d o k o l á s :

Az ügyben elsőfokú bíróságként eljáró Nyíregyházi Törvényszék 2013. július 1. napján kihirdetett 1.B.773/2010/174. számú ítéletével a vádlottak bűnösségét megállapítva

I. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntette (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 4 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont), 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §), 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont) és 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül 8 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra,

III. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntette (Btk.318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont), folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §), 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont) valamint 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül 4 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra,

IV. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntette (Btk.318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

V. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntette (Btk.318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §), 1 rendbeli felbujtóként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 2 rendbeli felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont) és 1 rendbeli felbujtóként folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül - mint többszörös visszaesőt - 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra,

VI. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntettének kísérlete (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), és 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül - mint többszörös visszaesőt - 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra,

VIII. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntettének kísérlete (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont) és 1

rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat- hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg

IX. r. vádlottat 1 rendbeli csalás büntette (Btk.318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont), 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés b) pont), 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntette (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont), valamint 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276. §) miatt halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Határozatában I. r. vádlott vonatkozásában elrendelte a Nyíregyházi Városi Bíróság 17.B.422/2008/20. számú ítéletével jogerősen kiszabott próbaidőre felfüggesztett 6 hónap börtönbüntetés, míg IX. r. vádlottat érintően a Nyíregyházi Városi Bíróság 24.B.1335/2005/1068. sorszámú ítéletével jogerősen kiszabott próbaidőre felfüggesztett 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

Ezen felül I-III-IV-V. és IX. r. vádlottakkal kapcsolatosan vagyonelkobzás elrendeléséről is határozott, továbbá rendelkezett az előzetes fogvatartásban volt I-IV-VI. r. vádlottak által a kényszerintézkedésekben töltött idő szabadságvesztésekbe történő beszámítása felől, illetve 1 tétel kivételével a bűnösnek talált terhelteket kötelezte - részben egyetemlegesen - az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítéletet védelmi fellebbezések támadták, mivel azzal szemben I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

III. r. vádlott illetve védője egyaránt enyhítésre irányuló fellebbezést jelentettek be.

IV. r. vádlott az ítélet kihirdetését követően felmentés iránt fellebbezett, jelezve, hogy őt „ezért” már egyszer elítélték a Gyöngyösi Városi Bíróság előtt. Később írásban előterjesztve pedig (első fokú iratok 202. sorszáma alatt) mindenekelőtt az elsőfokú bíróság eljárást kifogásolta. Sérelmezte a vele szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét is, azt állítva, hogy az nem felel meg a belső arányosság követelményének, más vádlottakhoz viszonyítva eltúlzott. Indokai alapján írásban az első fokú határozat hatályon kívül helyezésére tett indítványt. A IV. r. vádlott védője az ítélet kihirdetését követően védencc felmentését célzó fellebbezéssel élt.

V. r. vádlott elsődlegesen enyhítésre irányuló fellebbezést terjesztett elő, illetőleg kérte, hogy a szabadságvesztés börtön fokozatban kerüljön megállapításra. Később írásban - mind az elsőfokú bírósághoz, mind az ítéletáblához címzett (187, 203, 13. sorszámok alatti) beadványaiban azt is kifejtette, hogy álláspontja szerint a Nyíregyházi Törvényszéken csorbult a tisztességes eljáráshoz való joga, megkérdőjelezte a bíróság által hivatkozott bizonyítékok, különösen a tanúvallomások hitelességét, illetve állítása szerint az elsőfokú bíróság nem kellő körültekintéssel mérlegelte azokat. Összességében mind a tárgyalás, mind az első fokú ítélet törvénysértő jellegét hangsúlyozta. Védője pedig elsődlegesen felmentés, míg másodsorban enyhítés végett élt jogorvoslati jogával a határozat kihirdetésekor.

VI. r. vádlott és védője egyaránt enyhítést célzó fellebbezéssel éltek.

VIII. r. vádlott valamint védője elsősorban felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbeztek.

A határozatot még IX. r. vádlott és védője támadták fellebbezéssel, akik mindketten elsődlegesen felmentés, majd enyhítés érdekében is bejelentették azt.

Az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül tudomásul vette az ítéletet, míg VII. r., X. r., XI. r. vádlottak valamint az utóbbi terhelt védője már a határozat kihirdetésekor bejelentették, hogy nem kívánnak fellebbezni. A VII. r. és a X. r. vádlottak védői pedig ugyan nyilatkozattételi határidőt tartottak fent, ám azon belül mégsem éltek fellebbezési jogukkal.

Ily módon az első fokú határozat a Nyíregyházi Törvényszék által lefolytatott eljárás keretein belül VII. r., X. r. és XI. r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.120/2012/5-I. számú átiratában az írásban részletezett, vádlottak előéletére vonatkozó pontosításokkal és kiegészítések eszközölésével kizárólag a VI. r. vádlottat érintő fellebbezést tartotta megalapozottnak, ezért az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására tett indítványt. Mégpedig indítványozta az I. r. vádlottal szemben kimondott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről szóló rendelkezés mellőzését, az V. r. vádlott feltételes szabadság kedvezményéből való kizárását a Btk.47. § (4) bekezdés a) pontja alapján, a VI. r. vádlott esetében a többszörös visszaesői minőség megállapításának mellőzését, emiatt a vele szemben nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés enyhítését és végrehajtási fokozatának megváltoztatását, továbbá valamennyi fellebbezéssel érintett vádlottnál a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának a megállapítását. Egyéb részeire viszont a megalapozott első fokú határozat helybenhagyását tartotta indokoltnak.

Megjegyzést érdemel, hogy a Debreceni Ítéltábla Bf.I.760/2013/24-I. számú végzésével a másodfokú eljárásban is érintett II. r. vádlott vonatkozásában elkülönítő rendelkezést hozott, így e terheltre az eljárás továbbra is folyamatban maradt.

A bejelentett fellebbezések elbírására az ítéltábla Be.361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött, ahol a megjelentek közül a fellebbezéssel élő I. r. vádlott védője fenntartotta a jogorvoslat irányát és célját, különösen védence bűnsegédi minőségének megállapíthatóságát tartotta kétségesnek. Ezen felül másodlagosan a sértetti közrehatás mértéke, az I. r. vádlott személyi körülményei, kártérítési készsége és a belső arányosság követelménye miatt vélte indokoltnak az elsőfokú határozat megváltoztatását, egyben jelezve azt is, hogy védencével szemben végrehajtási eljárás van folyamatban a sértett által külön eljárásban érvényesített bűncselekménnyel okozott kár megtérítése miatt, melyet alátámasztandó letiltó határozatot is csatolt.

A III. r. vádlott védője védence ténybeli beismerő vallomásra tekintettel a törvényszék mérlegeléssel megállapított tényállását nem vitatta, ám az eljárás során feltárt enyhítő körülmények nyomatékuknak megfelelő értékelését kérte, külön kitérve az elbírálásig eltelt jelentős időmúlás enyhítő hatására.

IV. r. vádlott kirendelt védője felmentésre irányuló fellebbezése mellett csatlakozott védence indokaihoz, mely másodlagosan az első fokú határozat hatályon kívül helyezését célozta.

Az V. r. vádlott védelmében eljáró védő fenntartotta a korábban előterjesztett fellebbezésében foglaltakat, jelezve az első fokú ítélet megállapításaival kapcsolatos aggályait, amely álláspontja szerint az 5. és 6. számú tényállási pontnál is tetten érhető. Összefoglalva a 6. számú tényállás tekintetében felmentő rendelkezés meghozatalát, míg egyebekben a büntetés lényeges enyhítését kérte.

VI. r. vádlott védője sem a tényállás, sem a cselekmény jogi minősítését nem vitatta, lényegében a bűnösségi körülmények terén is egyetértve az ügyészi állásponttal, ezért a többszörös visszaesői minőség mellőzésével - a speciális bűnismétlést alátámasztó adat hiányában - a szabadságvesztés lényeges enyhítésére tett indítványt, enyhébb végrehajtási fokozat meghatározásával.

A fellebbezésekkel érintett VIII. r. terhelt védője szintén fenntartotta mind a felmentésre, mind az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére irányuló kérelmét. A nyilvános ülésen előadott érvelése szerint amennyiben a hivatkozott enyhítő körülmények kellő nyomatékkal kerülnek értékelésre, úgy lehetőség nyílik akár felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására is a VIII. r. vádlottal szemben, aki nemcsak tényfeltáró beismerő vallomással segítette a tényállás megállapítását, de kérelmének indokait a bekövetkezett időmúlás, a kiskorú gyermekről történő gondoskodás és a részbeni kísérlet is alátámasztja.

A IX. r. vádlott kirendelt védője védőbeszédében mindenekelőtt annak megfontolását indítványozta, hogy az ítélet tábla ne tekintse irányadónak az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, eltérő tényállás mellett ugyanis lehetőség nyílik védence felmentésére. Másodlagosan pedig a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítése mellett érvelt.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészséget a nyilvános ülésen képviselő ügyész alapvetően fenntartotta írásban már kifejtett álláspontját az elsőfokú bíróság határozatával kapcsolatosan, különösen az I-IV-V-VI. r. vádlottak előéleti adatainak pontosítását tartva szükségesnek, mellyel a tényállás már minden tekintetben megalapozottá válik, így ez alapján a terheltek bűnösségére levont következtetés okszerű. Emellett azonban több kiegészítést is tett. Mindenekelőtt a Kúria 4/2013. (X.14.) BK Véleményére hivatkozással a vádlottak túlnyomó részénél már az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogi szabályokat vélte kedvezőbbnek, és a bűnösségi körülmények kiegészítését is indokoltnak találta. Összegezve arra tett indítványt, hogy az ítélet tábla I. r., III. r., IV. r., VI. r., VIII. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazásával jelölje meg az általuk elkövetett bűncselekményeket a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének

kedvezőbb szabályozása miatt, annak legkorábbi időpontja megállapításával, míg a joghátrányokat illetően - a speciális bűnismétlésre utalás mellőzésével - kizárólag ... VI. r. vádlott büntetését és annak végrehajtási fokozatát enyhítse. Az I. r. vádlott esetében mellőzze az időközben már jogerős bírósági határozattal elrendelt felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtására vonatkozó ítéleti rendelkezést, míg V. r. vádlottat (rá vonatkozóan az 1978. évi IV. törvény alkalmazásával) zárja ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, egyebekben pedig a határozatot hagyja helyben.

A nyilvános ülésen jelen volt terheltek közül I. r. vádlott az utolsó szó jogán elsődlegesen részbeni felmentésére, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, vitatva az eljárás törvényességét, a tudattartalma tárgyában levont első bírói következtetést és a felhasznált bizonyítékok bizonyító erejét, így az ítélet megalapozottságát is. Ezen túlmenően a IV. r. vádlottal együtt megkérdőjelezte az első fokú eljárásban ítélező tanács elnökének pártatlanságát, amely mellett IV. r. terhelt szintén az eljárás felderítetlen voltát hangsúlyozta, így ugyancsak a törvényszéki ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

VIII. r. vádlott az időközben megváltozott személyi körülményeit taglalta, valamint bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásra hivatkozással a vele szemben kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt, míg VI. r. vádlott nem élt az utolsó szó jogának lehetőségével.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348. § (1) bekezdése alapján - a Be.349. § (1) bekezdéséből következőleg a fellebbezésekkel érintett vádlottak körében - teljes terjedelmében bírálta felül. Ugyan a másodfokú eljárás során az ügy II. r. vádlott tekintetében elkülönítésre került, e döntés azonban a további terheltekkel kapcsolatos felülbírálatra nem volt kihatással, mivel az elkülönítésnek nem mutatkozott törvényes akadálya. Az ítéleti tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények jogi minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül vonta felülbírálata körébe, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék alapvetően a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Nem észlelt a Be.373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt feltétlen vagy akár olyan jellegű relatív hibát, mely a bizonyítás törvényességét érintette volna, avagy az érdemi felülbírálatot kizárná és az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezetne.

Kisebb eljárási szabálysértés tetten érhető volt ugyan, mivel az ítélőtábla észlelte, hogy a 2012. február 15. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson ... tanúkénti kihallgatására IV. r. vádlott távollétében került sor. Ám az iratokból megállapítható, hogy az erről felvett 1.B.773/2010/83. számú jegyzőkönyvet a soron következő, 2012. április 13-ai határnapon az eljáró tanács elnöke ismertette, egyben figyelmeztetve a jelenlévőket észrevételezési jogukra. Ekkor pedig már jelen volt a IV. r. vádlott is.

Ezen túlmenően megállapítható, hogy a 2013. július 1. napján megtartott határnapon a tárgyalás megismétlése vált szükségessé, melyet a törvényszék a tárgyalás anyagának ismertetésével foganatosított. Ezzel kapcsolatosan a Be.287. § (4) bekezdése előírja, hogy fenti módozat esetén a tárgyalás anyagának ismertetése után figyelmeztetni kell az eljárásban résztvevőket arra, hogy észrevételt tehetnek és az ismertetés kiegészítést kérhetnek. Ugyanakkor a törvényszék kizárólag az észrevétel lehetőségére figyelmeztette a jelenlévőket, mintegy megelőzőleg már az ismertetés eszközzése előtt. Ellenben az adott tárgyalás 1.B.773/2010/174. számú jegyzőkönyvéből (2-7. oldalak) kitűnik, miszerint a tárgyalás anyagának ismertetésére igen kimerítően, nem csupán az adott jegyzőkönyvek felolvasásával került sor, hanem a releváns okirati bizonyítékok, sőt igazságügyi szakértői vélemények ismételt tárgyalás anyagává tételével is. Ezen felül az ismertetettek IV.rendű vádlott igen részletes észrevétellel élt, melyet kisebb körben az I. r. vádlott is megtett. Ugyan az ismertetés kiegészítésére történő figyelmeztetés elmaradt, azonban megállapítható, hogy a törvényszék valójában adott esetben - és az eljárás korábbi szakaszaiban szintén - biztosította az észrevétel lehetőségét és az indítványtételi jog gyakorlását. Így a kérdéses figyelmeztetés hiánya az ítéletábra szerint nem tekinthető az ítéletet lényegesen befolyásoló relatív eljárási szabálysértésnek, mivel még a tárgyalás megismétlése sem minősül annak (65/2009. számú BK vélemény 2. pontja, BH.2005.208., EBH.2007.1593.).

Az utólag felvetett terhelti jelzésekkel kapcsolatosan, melyek a tanács elnökével szemben nyilvánvalóan a Be.21. § (1) bekezdés e) pontja szerinti „egyéb” kizárási ok lehetőségét fogalmazták meg, az ítéletábra megjegyzi, hogy miután az első fokú eljárás lefolytatására sor került, arra a másodfokú eljárásban már nem lehet megalapozottan hivatkozni. Ugyanis a Be.23. § (2) - (3) bekezdése értelmében a bejelentésre jogosultak - így a terheltek is - e kizárási okot a tárgyalás megkezdését követően csak akkor érvényesíthetik, ha valószínűsítik, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről a tárgyalás megkezdése után szereztek tudomást, továbbá a bejelentés nyomban megtörténik. A korábban jelzett kizárási kérelmek elbírálására pedig már az első fokú eljárás folyamán sor került (Debreceni Ítéletábra Bkk.II.211/2012/2. számú határozata).

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének alapvetően eleget tett, igen széles körű bizonyítást vett fel. Ítélete túlnyomórészt megalapozott, azonban az abban rögzített tényállás - a fellebbviteli főügyészség által e körben jelletteket mindenben osztva - a Be.352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma alapján kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul a következők szerint, mivel a terheltek előéleti adatainak kezelése nem bizonyult pontosnak.

- I. r. vádlott vonatkozásában a Nyíregyházi Városi Bíróság 39.B.13/2006/10. számú jogerős ítéletével elbírált bűncselekmények elkövetési ideje 2005. február 16. napja mellett 2005. szeptember hónappal is kiegészítendő.

- A Nyíregyházi Városi Bíróság 15.B.763/2007/19. számú ítéletével jogerősen elbírált bűncselekmények elkövetési ideje között 2005. október 15. napjának feltüntetése is szükséges.

- A Nyíregyházi Városi Bíróság 17.B.422/2008/20. számú ítéletével jogerősen kiszabott 6 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére a Nyíregyházi Városi Bíróság 2010. június 9. napján kelt és az I. r. terhelt vonatkozásában helyesen 2010. június 24. napján jogerőre emelkedett 19.B.536/2010/20. számú ítéletével már sor került. Ez egyébként nyilvánvaló, hiszen az első fokú ítélet 12. oldalán a 10. pontban feltüntetett összbüntetési határozat összbüntetésbe foglalt alapítéletként jelöli meg a fenti, korábban felfüggesztett szabadságvesztést.
- Ugyancsak az I. r. vádlott tekintetében a Nyíregyházi Városi Bíróság 43.B.18/2009/96. számú jogerős ítéletével más bűncselekmények mellett helyesen 4 rendbeli csalás büntette miatt szabott ki halmazati büntetést, mely cselekmények elkövetési idejét illetően 2008. július 6. napja helyett 2009. július 9. rögzítése helyes.
- III. r. vádlott esetében a Nyíregyházi Városi Bíróság 43.B.18/2009/96. számú jogerős ítéletével elbírált bűncselekmények elkövetési ideje között indokolt feltüntetni 2008. június 10., 17. és 23. napjait is.
- IV. r. vádlott tekintetében a Nyíregyházi Városi Bíróság 7.Bk.560/2009/2. számú tárgyalás mellőzésével hozott határozatának kelte helyesen 2009. június 3. napja.
- V. r. vádlottal szemben a Nyíregyházi Városi Bíróság 1995. február 8. napján hirdette ki 4.B.895/1995/15. számú első fokú ítéletét, mellyel elbíralt bűncselekmények elkövetési ideje között szükséges rögzíteni 1993. július 28., 1994. március 4., május 31. és 1995. május 3. napjait is.
- Utóbbi terhelt vonatkozásában a Nyíregyházi Városi Bíróság helyesen 1997. szeptember 1. napján jogerőre emelkedett 18.B.522/1997/6. számú ítéletével hozott sikkasztás büntette miatt ügydöntő határozatot.
- Ugyancsak V. r. vádlott tekintetében a Nyíregyházi Városi Bíróság 14.B.280/1998/3. sorszámu jogerős ítéletével elbíralt bűncselekmények elkövetési ideje 1994. július 3. mellett július 15. napja is.
- V. r. vádlott vonatkozásában a Nyíregyházi Városi Bíróság 24.B.2433/2004/7. számú illetőleg a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 3.Bf.131/2005/3. számú határozataival a Nyíregyházi Városi Bíróság 2004. július 1. napján jogerős 18.B.784/2004/6. számú ítéletével kiszabott 6 hónap felfüggesztett fogházbüntetés végrehajtásáról is rendelkezett (12. sorszám szerint feltüntetve). Az V. r. vádlott a határozat 17. oldalán 13. sorszám alatt szerepeltetett ítéleteivel kiszabott 8 hónap fogházbüntetésből a Csongrád Megyei Bíróság F.496/2005. számú határozatával feltételes kedvezménnyel szabadult, mely feltételes szabadságot a 15. sorszám alatt feltüntetett Nyíregyházi Városi Bíróság 10.B.1015/2007/36. számú ítélete szüntetett meg.
- Az V. r. vádlottat a Nyíregyházi Városi Bíróság 34.B.262/2004/115. számú jogerős ítéletével a helyesen 2001. augusztus 22. napján elkövetett csalás büntette és magánokirat hamisítás vétsége miatt ítélte halmazati büntetésre.

- V. r. vádlottal szemben a Nyíregyházi Városi Bíróság 10.B.1015/2007/36. illetve a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 1.Bf.255/2009/3. számú határozataival összesen 9 rendbeli csalás büntette miatt szabott ki halmazati büntetést, melyből 4 rendbeli a Btk.318. § (4) bekezdés b) pontja szerint minősült - s abból 2 rendbeli volt kísérlet -, míg 5 rendbeli volt nagyobb értékre üzletszerűen elkövetett csalás büntette, melyből 1 rendbeli maradt kísérleti szakban. E határozatokkal a bíróságok 520. 000 Ft vagyonekobzást is alkalmaztak a vádlottal szemben, egyben elrendelve az első fokú ítélet 14. sorszám alatt feltüntetett határozattal kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását és megszüntetve a 13. sorszám alatti ítéletnél engedélyezett feltételes szabadságot, egyben azt is kimondva, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. A határozatokkal elbírált bűncselekményeknek az első fokú ítéletben jelzett elkövetési ideje pontosítandó, mivel az helyesen 2006. július 5. napja és további elkövetési időként 2006. július 13., 21., 27., 28., augusztus 7. napjai, valamint 2008. július 3. napjának feltüntetése is indokolt. Az V. r. terhelt a fenti ítéletekkel 2009. június 9. napján jogerősen kiszabott 3 év börtönbüntetés letöltését csak 2009. szeptember 22. napján kezdte meg.

- A Vásárosnaményi Városi Bíróság 2.B.229/2007/158. számú első fokú ítéletének felülbírálatára helyesen a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.327/2009/37. számú határozatával került sor, melyekkel V. r. terhelt büntetőjogi felelősségét bűnszervezetben elkövetett embercsempészás büntetében állapították meg, kimondva azt is ,hogy nem bocsátható feltételes szabadságra. Az elkövetési idő 2006. október 25. napja mellett október 26. napja is.

- A Vásárosnaményi Városi Bíróság 3.Bk.43/2010/6 .számú összbüntetési ítélete a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.Bkf.348/2010/2. számú határozatával helyesen 2010. május 27. napján emelkedett jogerőre, mely határozatokban az összbüntetés tartamának megállapítása mellett feltüntetésre került az is, hogy a terhelt különös visszaeső és nem bocsátható feltételes szabadságra.

- V. r. terhelttel szemben továbbá a Nyíregyházi Városi Bíróság 2011. július 14. napján hozta meg 34.Bk.763/2011/2. számú összbüntetési ítéletét.

- VI. r. vádlott a Nyíregyházi Városi Bíróság 7.B.1295/2001/10. számú ítéletével jogerősen kiszabott 4 hónap fogház büntetésből 2002. július 31. napján a büntetés kitöltésével szabadult.

- A VI. r. terheltet a Nyíregyházi Városi Bíróság 8.B.1723/2005/5. sorszám alatt helyesen 2006. január 19. napján meghozott ítéletével ítélte el, amely a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4.Bf.217/2006/5. számú határozatával helyesen 2006. október 13. napján emelkedett jogerőre a büntetés másodfokú eljárásban történő súlyosításával, mivel jogerősen 10 hónapi, 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabására került sor a különös visszaeső vádlottal szemben, elrendelve pártfogó felügyeletét is.

- A Nyíregyházi Városi Bíróság 8.Bk.339/2009/2. számú határozata 2009. március 31. napján kelt és valójában 2009. április 17. napja a jogerőre emelkedés napja.
- VI. r. vádlottat a Nyíregyházi Városi Bíróság helyesen 2011. április 14. napján kelt és 2011. április 26-án jogerőre emelkedett 42.B.701/2011/13. számú ítéletével csalás büntette, magánokirat hamisítás vétsége, közokirat hamisítás büntette és társtettesként elkövetett garázdaság vétsége miatt, mint különös visszaesővel szemben szabott ki halmazati büntetést és emellett 50.000 Ft vagyonelkobzást is alkalmazott e terhelttel szemben.
- VIII. r. vádlott esetében a Nyíregyházi Városi Bíróság 10.Fk.547/1997/9. számú jogerős ítéletével a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása mellett pártfogó felügyeletet is elrendelt.
- A Nyíregyházi Városi Bíróság 7.B.1488/2009/9. számú jogerős ítéletével elbírált bűncselekmények elkövetési ideje 2000. április 3. napjával is kiegészítendő.
- A Nyíregyházi Városi Bíróság 2.B.2461/1998/42. sorszámú ítéletének felülbírálatára helyesen a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.774/2000/3. számú határozatával került sor, melyekkel a halmazati büntetés kiszabása mellett elrendelésre került az első fokú ítélet 21. oldalán 1. sorszámmal jelzett határozattal kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása is. E határozattal elbírált bűncselekmények elkövetési ideje kiegészítendő 1998. május 30. napjával is.
- IX. r. vádlottat a Nyíregyházi Városi Bíróság 24.B.1335/2005/1068. számú jogerős ítéletével helyesen végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett 1 év tartamú szabadságvesztésre ítélte, továbbá 60.000 Ft vagyonelkobzást is alkalmazott vele szemben.

Az ügy iratai ismeretében így helyesbített és kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be.351. § (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, ezért a Be.352. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel a másodfokú eljárásban is irányadónak tekinthető. A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint folytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett cselekményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba jelen ügyben nem tárható fel.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a büntetőjogi felelősség tekintetében valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, és azokat teljes terjedelmükben mérlegelési körébe vonta. Egyenként és összességükben is megfelelően értékelte, igazodva a jelentős számú bizonyítékot felsorakoztató, bonyolult ténybeli megítélésű, több tényállásos ügghöz.

A bizonyítékokat kellő alaposítással, igen mélyre hatóan vizsgálta, elemzésük során részletes és meggyőző indokát adva annak, hogy mely bizonyítékot tekint hitelt érdemlőnek, mire alapítja ítéletének tényállásait, s melyeket nem fogad el annak alapjául,

e körben miért vettette el a vádlottak túlnyomó része által előterjesztett, bűnösségüket tagadó védekezést.

Az első bírói indokokkal az ítéltábla is egyetértett, arra az álláspontra helyezkedve, hogy miután a terheltekre kedvezőbb, eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezések a bizonyítékok értékelésén keresztül támadják a megalapozott tényállást, az a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag nem vezethet eredményre. A tényállás helyessége esetén ugyanis a másodfokú eljárásban eltérő tények megállapítására és a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be.351-352. §-ai).

A megállapított tényállásból a törvényszék tehát tényszerűen és logikailag meggyőző indokolással következtetett a vádlottak bűnösségére.

A jogi indokolás körében mindenekelőtt azt tartja indokoltnak kiemelni az ítéltábla, miszerint elsődlegesen vizsgálni kellett az alkalmazandó jogszabály kérdését, azaz hogy a Btk.2. §-ára figyelemmel az elkövetés idején, vagy elbírálás idején hatályos büntető anyagi jogi szabályok biztosítanak kedvezőbb lehetőséget a vádlottak számára, különös figyelemmel a 2012. évi C. törvénnyel 2013. július 1. napján hatályba lépett új Büntető Törvénykönyvre, ugyanis az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának meghozatalára épp e napon került sor, de a revízió elvéből adódóan e vizsgálatot a másodfokú eljárásban egyébként is el kellett végezni.

A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a bűncselekmény elbíráláskor hatályban álló új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, mert ezen esetekben az új törvény alkalmazásának van helye.

E körben kétségtelenül a fellebbviteli főügyészség által nyilvános ülésen hivatkozott 4/2013. (X.14.) számú BK vélemény vizsgálata is jelentőséggel bír, s a Kúria e jogi álláspontját a jogegység érdekében hozandó kötelező erejű norma születéséig indokolt is követni, illetve nem lehet figyelmen kívül hagyni az elbírálás vizsgálatakor. E szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk.2. § (1) - (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Ugyanakkor e tekintetben számos más jogszabályi rendelkezésnek is jelentősége van az alábbiak szerint.

A Legfelsőbb Bíróság (jelenleg Kúria) már korábban nagy nyomatékot tulajdonított annak, hogy a bíróságnak minden esetben vizsgálnia kell jogszabályváltozáskor, melyik törvény eredményez enyhébb elbírálását (BH.2005.377).

Bűnhalmazatban álló bűncselekmények esetén - mint jelen ügyben - az időbeli hatály vizsgálata során elsődlegesen azt kell figyelembe venni, hogy valamennyi vád tárgyává tett

cselekmény a jelenlegi anyagi jogi normák szerint is bűncselekmény-e. Amennyiben van olyan cselekmény amely már nem az, akkor ennek jogkövetkezményét le kell vonni, és csak a többi bűncselekmény vonatkozásában vizsgálendő, hogy azokra összességükben az új rendelkezések enyhébb elbírálást tesznek e lehetővé (BH.2013.232., Kúria Bhar.II.1513/2012/9.).

Kizárólag bűnösséget megállapító ítéletben viszont a büntető törvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezés egy adott vádlott esetében nem vezethet az elkövetéskor hatályos és az elbíráláskori anyagi jogi norma együttes vagy kombinatív alkalmazására, a törvényi szabályokat valamennyi jogkövetkezményt illetően egységesen kell alkalmazni (BH.2010.264., BH.1994.117., BH.1980.67.). Több vádlottat érintő ügyben ugyanakkor nincs annak elvi akadály, hogy egyes terheltekre nézve a bíróság külön vizsgálja az időbeli hatály kérdését és esetleg - a kedvezőbb elbírálás lehetősége folytán - eltérő jogszabályt alkalmazzon.

A Kúria iránymutatásait figyelembe véve egy egymásra épülő jogalkalmazó folyamat során lehet eljutni ahhoz, hogy az alkalmazandó anyagi jogszabályról megalapozottan lehessen dönteni.

Jelen ügyben az elbírált bűncselekmények büntetendősége nem szűnt meg, mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos törvény szerint büntetendők. Bár a vagyon elleniek tekintetében általánosságban az új büntető törvény más szabályozást mutat az értékhatárok - Btk.459. § (6) bekezdésében írt - változtatására tekintettel, ám adott esetben a vádlottak terhére rótt bűncselekmények jelentős vagy különösen nagy összeghatárokat meghaladó kár értéke nem befolyásolja a jogi minősítést, és azzal együtt e cselekmények büntetési tétele sem változott. Érdemben pedig a magánokirat-hamisítás vétségét illetően sem hozott kedvezőbb változást az új jogszabály, figyelemmel a Btk.33. § (4) bekezdésében foglaltakra és a mindenképpen irányadó halmazati büntetés kiszabási szempontokra is.

Ezen felül megállapítható, hogy a cselekmények elkövetésekor hatályos Büntető Törvénykönyvhöz képest a szankciórendszerben a 2009. évi LXXX. törvénnyel 2010. május 1. napjától bekövetkezett változás, illetve az elsőfokú bíróság részéről helyesen felhívott különös és többszörös visszaesővel szembeni joghátrányok, továbbá a (2010. évi LVI. törvény 1. §-ával 2010. július 23. napjától ismételtén bevezetett) büntetés kiszabás körét érintő és jelenleg is hatályos középértékből történő kiindulás sem eredményezhet enyhébb elbírálást jelen ügyben.

Ezért az ítélőtábla e körben a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel szemben, fenti kiegészítések mellett az elsőfokú bíróság álláspontját osztotta, úgy ítélve meg, hogy összhatásaiban valamennyi terhelttel szemben a jelenlegi anyagi jogi szabályok szerint szigorúbb törvény van érvényben. Annak alkalmazása pedig értelemszerűen szigorúbb joghátrányok lehetőségét (jelentősebb tartamú szabadságvesztés kiszabásával) jelentette volna, amelyen még a citált feltételes szabadság lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó szabályozás sem enyhítené.

Ily módon valóban az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elkövetése idején hatályban volt 1978. évi IV. törvény szerint kellett eljárni, tehát az első fokú ítélet jogi minősítései irányadók mindegyik terhelt esetében.

A jogi indokolás körében ezen felül a törvényszék számot adott a cselekmények halmazati jellegéről, arról, hogy IV. r. vádlott tekintetében miért nem kerülhetett sor bűnösség megállapítására az intellektuális közokirat-hamisítás büntetében (első fokú határozat 64. oldal utolsó bekezdése szerint) továbbá kellő részletességgel fejtette ki, hogy miből állapította meg egyes vádlottak önálló tettesi, illetőleg részesi minőségét. Utóbbi tekintetében csupán nyilvánvaló elírásból adódóan igényel pontosítást ítéletének 65. oldal utolsó bekezdése, hiszen a megalapozott és irányadó 6. számú tényállásból következően (32. oldal 4. bekezdés) bizonyosan VI. r. vádlottat bujtották fel a bűncselekmény elkövetésére (VIII. r. vádlott helyett).

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket igen kimerítően és kellő alapossággal részletezte ezért azok kizárólag a következők tekintetében érdemelnek pontosítást. Az I-IV-V. r. vádlottak esetében további súlyosító körülményként értékelendő a más büntetőeljárások hatálya alatti elkövetés, V. r. vádlottra nézve pedig az is, miszerint az eljárás tárgyává tett bűncselekményt jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetésre ítéletét követően, ám még annak végrehajtása megkezdése előtt követte el, illetve hogy a többszörös visszaesői minőségét megalapozó elítélésen túlmenően is többszörösen büntetett előélettel bír. Ugyanakkor a súlyosító körülmények köréből VI. r. vádlott tekintetében mellőzendő a különös és többszörös visszaesői minőség, mivel arra megalapozottan nem lehet hivatkozni az alább kifejtettek miatt.

Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség helytállóan rámutatott, az ítélet tábla álláspontja szerint ... VI. r. vádlott feltárt büntetőjogi előélete figyelembe vételével nem minősíthető sem különös, sem többszörös visszaesői bűnelkövetőnek. A törvényszék által felhívott 1978. évi IV. törvény 137. § 15. és 16. pontjait figyelembe véve ugyanis különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el, míg többszörös visszaeső az, akit a szándékos bűncselekmény elkövetését megelőzően visszaesőként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték és az utolsó büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatóságának megszűnésétől a szabadságvesztéssel fenyegetett újabb bűncselekmény elkövetéséig 3 év nem telt el.

A VI. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetésére az irányadó tényállás szerint 2009. június 16. napján került sor, ám nincs olyan elítélése amely fenti elkövetői minőségét megalapozná. Büntetőjogi előéletét vizsgálva ugyanis megállapítható, hogy a rendelkezésre álló és a kellően részletes iratok szerint a Nyíregyházi Városi Bíróság 7.B.1295/2001/10. számú ítéletével jogerősen kiszabott 4 hónap fogházbüntetésből 2002. július 31. napján, mégpedig a szabadságvesztés kitöltésével szabadult, tehát a törvény által megkívánt 3 év nyilvánvalóan eltelt az újabb bűncselekményig.

Az ezt követő, Nyíregyházi Városi Bíróság 8.B.1723/2005/5. illetőleg a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 4.Bf.217/2006/5. számú határozataival 2006. október 13. napján jogerősen kiszabott 10 hónap börtönbüntetést végrehajtásában

(2 évi) próbaidőre felfüggesztették. Márpedig a fenti irányadó törvényhely szerint kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés képezheti alapját a visszaesői minőség megállapításának, felfüggesztett nem, sőt még a próbaidő is eredményesen eltelt 2009. júniusáig.

A másodfokú eljárásban fentiekkel kiegészített és pontosított bűnösségi kör viszont elvezetett ahhoz, hogy az ítélőtábla a VI. r. terhelten érintő, enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést alaposnak tekintse, ezért a ... többszörös visszaesői minőségére való utalás mellőzésével az e vádlottal szemben kiszabott fő - és mellékbüntetések a rendelkező részben meghatározott mértékig enyhítette, és az 1978. évi IV. törvény 43. § a) pontja figyelembe vételével a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg.

Másrészt viszont úgy találta, hogy a további fellebbezéssel érintett terheltek esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés, s ahhoz igazodó közügyektől eltiltás mindenben megfelel az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában meghatározott büntetési céloknak és a 83. § (1) bekezdése szerinti büntetés kiszabási elvekkel is összhangban áll, különös figyelemmel arra, hogy az 1978. évi IV. törvény 85. § szerint halmazati büntetés kiszabására került sor, mégpedig minden vádlottal szemben.

A szabadságvesztések tartama egymás viszonylatában is arányosnak tekinthető, igazodva a belső arányosság követelményeihez. Ezen felül - ahogyan az a fentiek alapján kifejtésre került - az I., IV., V. r. vádlottaknál a súlyosító körülmények köre is bővült, az enyhítésre irányuló fellebbezések tehát - a VI. r. terhelt kivételével - nem járhattak eredménnyel és helytállónak bizonyult a szabadságvesztések végrehajtási fokozatával kapcsolatos első bírói rendelkezés is, így utóbbi megváltoztatására sincs elfogadható ok.

V. r. vádlott vonatkozásában viszont a törvényszék tévesen járt el akkor, amikor e terhelten nem zárta ki a feltételes szabadság kedvezményéből. A másodfokú eljárás során pontosított és kiegészített előéleti adatok ismeretében ez törvényi kötelezettsége lett volna az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés a) pontja alapján, mivel az V. r. vádlott jelen eljárással érintett szándékos bűncselekményét a fent rögzítettek szerint korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, ám a végrehajtás befejezése előtt követte el (valójában a Nyíregyházi Városi Bíróság 10.B.1015/2007/36. számú, illetve a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 1.B.255/2009/3. számú határozataival 2009. június 9. napján jogerősen kiszabott 3 év börtönbüntetés letöltését meg sem kezdte). Így az ítélőtábla, mint a Be.354. § (4) bekezdése szerint súlyosítási tilalomba nem ütköző kérdésben jelen másodfokú határozatában rendelkezett arról, hogy V. r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra a fegyház fokozatú szabadságvesztésből.

Mivel a fent részletezettek szerint I. r. vonatkozásában a Nyíregyházi Városi Bíróság 17.B.422/2008/20. számú ítéletével jogerősen kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére az 1978. évi IV. törvény 91. § (1) bekezdés b) pontja alapján már korábban sor került a Nyíregyházi Városi Bíróság 19.B.536/2010/20. számú határozatával, így az ítélőtábla az ugyancsak erre vonatkozó törvényszéki rendelkezést mellőzte.

E terhelt esetében szintén így járt az első fokú határozatban elrendelt vagyonekobbzást érintően is, ugyanis a másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett, s aggálytalan végrehajtási iratok (24/II. sorszám alatt) szerint a sértett pénzügyi a büntetőeljárás keretein kívül egyéb úton időközben érvényesítette a bűncselekménnyel okozott kár megtérítése iránti igényét az I. r. terhelttel szemben. A csatolt letiltó határozatból ugyanis megállapítható, hogy a Nyíregyházi Városi Bíróság 2411-0/640/2008/1/0. számú végrehajtható okirata alapján a sértett, mint végrehajtást kérő kezdeményezésére 66.059.820 Ft összegű főkövetelés, és annak kamataival, valamint költségekkel együtt mindösszesen 108.962.428 Ft erejéig végrehajtási eljárás van folyamatban I.rendű terhelttel szemben.

Az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (5) bekezdés a) pontja alapján főszabályként arra a vagyonra nem rendelhető el vagyonekobbzás, amely a büntetőeljárás során érvényesített polgári jogi igény fedezetéül szolgál és az ugyancsak a vagyonekobbzás lehetőségét értelmező 69/2008. BK vélemény II/1. pontja is világos iránymutatást ad arról, hogy amennyiben a bűnös úton elért vagyongyarapodás a polgári jogi igény megítélésével kimerül, nincs helye vagyonekobbzásnak. A Kollégiumi Vélemény e ponthoz fűzött indokolása, azonban azt is kifejti, miszerint ha a sértett kártérítési igényének a polgári bíróság jogerős határozattal már helyt adott, a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonnak csak a megítélt kártérítés mértékével (összegével) csökkentett részére lehet vagyonekobbzást elrendelni. Egyáltalán nem alkalmazható azonban az intézkedés, ha a megítélt kártérítés összege eléri vagy meghaladja az egyébként vagyonekobbzás alá vonható vagyon nagyságát.

Tekintettel arra, hogy az időközben egyéb törvényes úton érvényesített kártérítési igény a büntetőeljárásában megállapított, bűncselekménnyel okozott kárnál lényegesen magasabb összegben került megítélésre, így az ítéletábra a vagyonekobbzás alkalmazását - az I. r. terhelt esetében - nem tartotta alaposnak, így azt ugyancsak mellőzte.

Az előzetes fogvatartás beszámítására, a IX. r. vádlottnál jelentkező és korábban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtására, a III-IV-V-IX. r. vádlottak esetében alkalmazott vagyonekobbzásra és a bűnügyi költségre vonatkozó első bírói rendelkezés már minden tekintetben törvényesnek tekinthető.

Ezért a kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet a szükséges részben a Be.372. § (1) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta, míg a törvényszék egyéb tekintetben helyes rendelkezéseit a Be.371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, egyben rögzítve a I. r. vádlott elírásból fakadó, míg IV. r. terhelt jelenlegi bejelentett lakóhelyének pontos címét.

Az ítéletábra a másodfokú eljárásban a kirendelt védők közreműködésével kapcsolatosan felmerült bűnügyi költségről a Be.381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Debrecen, 2014. február 24.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. a tanács tagja, előadó, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 1.B.773/2010/174. számú ítélete a jelen másodfokú ítéletben írt változtatással I. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r., VIII. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2014. február 24.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

Ítélető tábla
Bf.I.760/2013/28. szám

A Debreceni Ítélető tábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. április hó 23. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2013. évi július hó 1. napján kihirdetett 1.B.773/2010/174. számú ítéletének a fellebbezéssel érintett II. r. vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 8.000 (Nyolcezer) Ft II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az ügyben elsőfokú bíróságként eljáró Nyíregyházi Törvényszék 2013. július 1. napján kihirdetett 1.B.773/2010/174. számú ítéletével az ismeretlen helyen tartózkodó II. r. vádlottat bűnösnek mondta 1 rb. csalás büntetében (Btk.318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont), 2 rb. közokirat-hamisítás büntetében (Btk.274. § (1) bekezdés b)

pont), 1 rb. közokirat-hamisítás büntetében (Btk.274. § (1) bekezdés c) pont), és 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276. §), ezért halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint vagyonelkobzás elrendeléséről is határozott vele szemben. Ezen felül egy tétel kivételével a bűnösnek talált II. r. terheltet is kötelezte - részben vádlott társaival egyetemlegesen - az eljárás során felmerült, őt érintő bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélettel szemben a II. r. vádlott kirendelt védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül tudomásul vette az ítéletet, míg a jelenleg is ismeretlen helyen tartózkodó II. r. vádlott részére hirdetményi úton került kézbesítésre a határozat, ám tőle nem érkezett önálló jogorvoslati kérelem.

Megjegyzést érdemel, hogy a határozat a Nyíregyházi Törvényszék által lefolytatott eljárás keretein belül VII. r., X. r., XI. r. vádlottak vonatkozásában első fokon, 2013. július 4. napján jogerőre emelkedett, míg I. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r., VIII. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában a Debreceni Ítéltábla 2014. február 24. napján kihirdetett Bf.I.760/2013/24. számú másodfokú határozatával vált jogerőssé és végrehajthatóvá.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.120/2012/5-I. számú átiratában II. r. vádlott előéletére vonatkozó kisebb pontosítás eszközzésével az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására tett indítványt annyiban, hogy az ítéltábla rendelkezzen a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontja megállapítása felől. Egyéb részeire viszont a megalapozott első fokú határozat helybenhagyását tartotta indokoltnak.

A bejelentett védelmi fellebbezés elbírására az ítéltábla Be.361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki, ahol a fellebbezéssel élő II. r. vádlott védője fenntartotta a jogorvoslat irányát és célját, elsődleges kérelmének indokaként a védenca által eljárás során megtett vallomásokra hivatkozott és azok elfogadását kérte az ítéleti tényállás alapjaként. Enyhítésre irányuló másodlagos kérelmét pedig az eljárás során feltárt nagyfokú sértetti közrehatásra alapította.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészséget a nyilvános ülésen képviselő ügyész alapvetően fenntartotta írásbeli átiratában kifejtett álláspontját az elsőfokú bíróság határozatával kapcsolatosan, a tekintetben, hogy a törvényszék eljárását perrendszerűnek, az általa lefolytatott bizonyítási eljárást körültekintőnek jellemezte, mely alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak, így közöttük a II. r. vádlott bűnösségét is megállapítja a terhére rótt bűncselekményekben. Ezenfelül a bűncselekmények jogi minősítése is törvényes volt. Kifejtette álláspontját a Btk.2. §-a tekintetében is, ezúttal arra a meggyőződésre jutva, hogy az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezései biztosítják a terhelt részére a kedvezőbb elbírálást különös figyelemmel arra, hogy II. r. vádlott cselekvőségét nem érintette időközben bekövetkezett értékhatár változás.

Összességében az enyhítő és súlyosító körülmények számbavételét követően a II. r. terhelttel szemben kiszabott büntetést arányosnak tartva és a vagyonelkobzásra vonatkozó

rendelkezést is helytállónak tekintve az első fokú határozat helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy Kúria által időközben meghozott 4/2013. BK véleményben kifejtettek alapján mégsem indokolt feltételes szabadság legkorábbi időpontjára a határozat rendelkező részében utalni, ezért az erre tett írásbeli indítványát visszavonta.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348. § (1) bekezdése alapján - a Be.349. § (1) bekezdéséből következőleg a fellebbezéssel érintett II. r. vádlott tekintetében - teljes terjedelmében bírálta felül. Mint ahogyan arra az ítéltábla már előzőleg utalt, az eljárás időközben a további terheltek vonatkozásában jogerősen befejezést nyert, mely azonban a II. r. vádlottal kapcsolatos felülbírálatra nem volt kihatással. Az eljárás ugyanis II. rendű vádlottat érintően 2014. február 24. napján a Bf.I.760/2013/24-I. számú végzéssel elkülönítésre került, mely rendelkezésnek nem mutatkozott törvényi akadálya.

A másodfokú eljárás során az ítéleti tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények jogi minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül vonta felülbírálata körébe az ítéltábla, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék döntően a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Nem észlelt a Be.373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt feltétlen vagy akár olyan jellegű relatív hibát, mely a bizonyítás törvényességét érintette volna, avagy az érdemi felülbírálatot kizárná és az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezetne.

Kisebb eljárási szabálysértés tetten érhető volt ugyan, mivel az ítéltábla észlelte, hogy törvényszék a 2012. február 15. napján eszközölt folytatólagos tárgyaláson ...t úgy hallgatta ki, hogy ezen az eljárási cselekményen II. r. vádlott már nem volt jelen. Távolmaradására azonban szabályszerű idézés ellenére került sor, majd az elsőfokú bíróság II. r. vádlott felkutatására irányuló intézkedései eredménytelennek bizonyultak, így vele szemben elfogató parancs kibocsátására került sor (1.B.773/2010/96. sorszám alatt), ezért a továbbiakban az eljárást a Be.XXV. fejezete szerint folytatta le vele szemben.

Ezen túlmenően megállapítható, hogy a 2013. július 1. napján megtartott határnapon a tárgyalás megismétlése vált szükségessé, melyet a törvényszék a tárgyalás anyagának ismertetésével foganatosított. Ezzel kapcsolatosan a Be.287. § (4) bekezdése előírja, hogy fenti módozat esetén a tárgyalás anyagának ismertetése után figyelmeztetni kell az eljárásban résztvevőket arra, hogy észrevételt tehetnek és az ismertetés kiegészítést kérhetnek. Ugyanakkor a törvényszék kizárólag az észrevétel lehetőségére figyelmeztette a jelenlévőket - értelemszerűen az ismeretlen helyen tartózkodó II. r. vádlott vonatkozásában az ügyészt, illetve a kirendelt védőt - mintegy megelőzőleg már az ismertetés eszközzése előtt. Ellenben az adott tárgyalás 1.B.773/2010/174. számú jegyzőkönyvéből (2-7. oldalak) kitűnik, miszerint a tárgyalás anyagának ismertetésére igen kimerítően, nem csupán az adott jegyzőkönyvek felolvasásával került sor, hanem a

releváns okirati bizonyítékok, majd igazságügyi szakértői vélemények ismételt tárgyalás anyagává tételével is.

Ugyan az ismertetés kiegészítésére történő törvényi figyelmeztetés elmaradt, azonban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valójában adott esetben - ahogy az eljárás korábbi szakaszaiban is - biztosította az észrevétel lehetőségét és az indítványtételi jog gyakorlását. Így a kérdéses figyelmeztetés hiánya az ítéletábra szerint nem tekinthető az ítéletet lényegesen befolyásoló relatív eljárási szabálysértésnek, mivel még a tárgyalás megismétlése sem minősül annak (65/2009. számú BK vélemény 2. pontja, BH.2005.208., EBH.2007.1593).

Felülbírálata során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének alapvetően eleget tett, rendkívül széles körben folytatta le a bizonyítást. Ítélete túlnyomórészt megalapozott, azonban az abban rögzített tényállás a II. r. vádlott előéleti adatainak körében a Be.352. § (1) bekezdés a) pontja alapján annyiban pontosításra szorul, hogy a Nyíregyházi Városi Bíróság 8.B.484/2010/2. sorszám alatt 2010. március 16. napja helyett helyesen 2010. március 12. napján hirdetett ítéletet e terhelttel szemben és a határozat ugyanazonnap jogerőre is emelkedett.

A rendelkezése álló iratok figyelembevételével így helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be.351. § (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, ezért a Be.352. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel a másodfokú eljárásban is irányadónak tekinthető. A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint folytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett cselekményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba jelen ügyben nem tárható fel.

Az elsőfokú bíróság ugyanis II. r. vádlott büntetőjogi felelőssége tekintetében valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, és azokat teljes terjedelmükben mérlegelési körébe vonta. Egyenként és összességükben is megfelelően értékelte, egyébként az ügy jellegéből és a terhelték számából adódóan bonyolult ténybeli megítélésű, több tényállásos ügghöz igazodva, hiszen jelentős számú bizonyíték beszerzésére és értékelésére került sor.

E jogkörében a bizonyítékokat kellő alapossággal, igen mélyre hatóan vizsgálta, elemzésük során részletes és meggyőző indokát adva annak, hogy mely bizonyítékot tekint hitelt érdemlőnek, mire alapítja ítéletének tényállását, s melyeket nem fogad el annak alapjául, e körben miért vettette el a II. r. vádlott kezdetben előterjesztett, bűnösségét tagadó védekezését, s miért használta fel a bűncselekmény elkövetését beismerő folytatólagos vallomását foglaltakat.

Az eljárásban feltárt és a tényállás alapjául elfogadott bizonyítékok értékeléséről a törvényszék részletesen számot adott, mérlegelésük logikai hibában nem szenved, az első bírói indokok megalapozottan nem kifogásolhatók, így az ítéletábra arra az álláspontra helyezkedett, hogy miután a II. r. terheltre kedvezőbb, eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott

tényállást, az a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag nem vezethet eredményre. Helyes tényállás esetén ugyanis a másodfokú eljárásban eltérő tények megállapítására és a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be.351-352. §). A megállapított tényállásból a törvényszék tehát tényszerűen és logikailag meggyőző indokolással következtetett II. r. vádlott bűnösségére.

A jogi indokolás körében az ítéltábla e terhelt esetében is indokoltnak tartja előre bocsátani, miszerint elsődlegesen nyilvánvalóan vizsgálni kellett az alkalmazandó jogszabály kérdését, azaz a Btk.2. §-ára figyelemmel az elkövetés idején, vagy elbírálás idején hatályos büntető anyagi jogi szabályok biztosítanak kedvezőbb lehetőséget a terhelt számára, különös figyelemmel a 2012. évi C. törvénnyel 2013. július 1. napján hatályba lépett új Büntető Törvénykönyvre. Az elsőfokú bíróság ugyanis épp e napon hozott ügydöntő határozatot, de a revízió elvéből adódóan e vizsgálatot a másodfokú eljárásban egyébként is el kellett végezni.

A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a bűncselekmény elbíráláskor hatályban álló új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, mert ezen esetekben az új törvény alkalmazásának van helye.

A Legfelsőbb Bíróság (jelenleg Kúria) már korábban nagy nyomatékot tulajdonított annak, hogy a bíróságnak minden esetben vizsgálnia kell jogszabályváltozáskor, melyik törvény eredményez enyhébb elbírálását (BH.2005.377).

Kizárólag bűnösséget megállapító ítéletben a büntető törvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezés egy adott terhelt esetében nem vezethet az elkövetéskor hatályos és az elbíráláskori anyagi jogi norma együttes vagy kombinatív alkalmazására, a törvényi szabályokat valamennyi jogkövetkezményt illetően egységesen kell alkalmazni (BH.2010.264, BH.1994.117, BH.1980.67). Több vádlottat érintő ügyben ugyanakkor nincs annak elvi akadály, hogy egyes terheltekre nézve a bíróság külön vizsgálja az időbeli hatály kérdését és esetleg - a kedvezőbb elbírálás lehetősége folytán - eltérő jogszabályt alkalmazzon.

A Kúria iránymutatásait figyelembe véve egy egymásra épülő jogalkalmazó folyamat során lehet eljutni ahhoz, hogy az alkalmazandó anyagi jogszabályról megalapozottan lehessen döntést hozni.

Jelen ügyben az elbírált bűncselekmény büntetendősége nem szűnt meg, mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos törvény szerint büntetendő. Bár a vagyon elleni deliktumok esetében általánosságban az új büntető törvény más szabályozást követ az értékhatárok - Btk.459. § (6) bekezdésében írt - változtatására tekintettel, ám adott ügyben a II. r. vádlott terhére rótt bűncselekménnyel okozott jelentős kár értéke nem befolyásolja a jogi minősítést, és azzal együtt e cselekmények büntetési tétele sem változott. Érdemben pedig az ugyancsak terhére rótt magánokirat-hamisítás vétsége tárgyában sem hozott kedvezőbb változást az új jogszabály, figyelemmel a Btk.33. § (4)

bekezdésében foglaltakra és a mindenképpen irányadó halmazati büntetés kiszabási szempontokra is.

Ezen felül megállapítható, hogy a cselekmények elkövetésekor hatályos Büntető Törvénykönyvhöz képest a szankciórendszerben a 2009. évi LXXX. törvénnyel 2010. május 1. napjától bekövetkezett módosítás, illetve (2010. évi LVI. törvény 1. §-ával 2010. július 23. napjától ismételten bevezetett) büntetés kiszabás körét érintő és jelenleg is hatályos középértékű történő kiindulás sem eredményezhet enyhébb elbírálást jelen ügyben.

Ugyanakkor kétségtelen, hogy a Kúria 4/2013. (X.14.) számú BK véleményének vizsgálata szintén jelentőséggel bír, mely szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk.2. § (1) - (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Mindezeket figyelembe véve az ítéletábrá maga is úgy találta - osztva az elsőfokú bíróság részletesen indokolt álláspontját -, hogy összehatásaiban a II. r. terhelten szemben a jelenlegi anyagi jogi szabályok szerint szigorúbb törvény van érvényben, melynek alkalmazása értelemszerűen szigorúbb joghátrányok lehetőségét jelentené.

Ily módon nem tévedett a törvényszék akkor, amikor az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetése idején hatályban volt 1978. évi IV. törvény szerint járt el, tehát az első fokú ítélet jogi minősítései irányadónak tekinthetők II. r. terhelten esetében is.

A törvényszék a büntetés kiszabása során feltárt bűnösségi körülményeket igen kimerítően és kellő alaposítással részletezte, melyek kizárólag a tekintetben érdemelnek további kiegészítést, miszerint a II. r. vádlott esetében további súlyosító körülményként értékelendő a más büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés.

Ezzel együtt is az ítéletábrá arra az álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság által II. r. vádlott vonatkozásában kiszabott szabadságvesztés, s ahhoz igazodó közügyektől eltiltás mindenben megfelel az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában meghatározott büntetési céloknak és a 83. § (1) bekezdése szerinti büntetés kiszabási elvekkel összhangban áll, különös figyelemmel arra, hogy az 1978. évi IV. törvény 85. §-a szerint halmazati büntetés kiszabására került sor. Ezen felül az eljárással érintett további terheltekkel szemben alkalmazott joghátrányokkal is arányos, a törvényszék mindenben eleget tett a belső arányosság alkalmazandó követelményeinek. A II. r. vádlottnál a fentebb rögzítettek szerint a súlyosító körülmények köre egyenesen bővült, az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezés tehát nem járhatott eredménnyel.

Helytálló továbbá a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával kapcsolatos első bírói rendelkezés, a mellékbüntetés szabadságvesztés mértékéhez igazodó volta, törvényes az alkalmazott vagyonekobzásra, valamint bűnügyi költségre vonatkozó első bírói döntés is.

A fent kifejtettekre figyelemmel ezért a másodfokú bíróság a Nyíregyházi Törvényszék első fokú ítéletét II. r. vádlott vonatkozásában minden tekintetben helyesnek találta, így azt a Be.371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével kapcsolatosan felmerült bűnügyi költségről a Be.381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Debrecen, 2014. április 23.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. a tanács tagja, előadó, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja.

Záradék: Nyíregyházi Törvényszék 1.B.773/2010/174. számú ítélete a jelen másodfokú határozattal II. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2014. április 23.

Dr. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke